

„O spun cu toată convingerea: *Primele cincisprezece vieți ale lui Harry August* este una dintre cele mai bune cărți pe care le-am citit vreodată.“

James Dashner, autorul seriei *Labirintul*

„Captivant, emoționant și inteligent, un roman ale cărui profunzimi îndeamnă deseori cititorii la meditații... aduce în discuție subiecte ca determinarea și liberul arbitru, dar este în același timp o analiză rafinată a prieteniei, a iubirii și a complexității existenței umane.“

Eric Brown, *The Guardian*

„...examinează concepte fascinante despre cum am alege să ne retrăim viața, dacă am ști ce evenimente vor urma, precum și consecințele acțiunilor noastre. Inteligent scrisă.“

The Washington Post

„O carte minunată, construită în jurul unui mister fascinant care amenință să aducă sfârșitul lumii. Foarte bine scrisă și structurată...“

Booklist

„Lectura romanului este ca o călătorie plină de suspans... Imposibil să nu vă placă!“

Toronto Sunday Star

„O reinterpretare extraordinară a călătoriei în timp. Îndrăzneată, fermecătoare și scrisă cu pricepere.“

M.R. Carey, autoarea cărții *Fata cu toate darurile*

„Un roman bine gândit, cu răsturnări de situație și, cel mai important, cu un erou fascinant. Harry August vă va frânge inimile de cincisprezece ori.“

James Shurin

CLAIRE
NORTH

**Primele cincisprezece
vieți ale lui Harry August**

Traducere din limba engleză
și note de Alexandra Fusoi

 PALADIN

Introducere

Scriu toate astea pentru tine.

Dușmanul meu.

Prietenul meu.

Tu știi deja, cu siguranță știi.

Ai pierdut.

Capitolul 1

Al doilea cataclism a început în cea de-a unsprezecea mea viață, în 1996. Muream de moartea mea obișnuită, alunecând în ceața calduță a morfinei, pe care ea a tulburat-o ca un cub de gheață trecut de-a lungul șirei spinării.

Ea avea șapte ani, eu aveam șaptezeci și opt. Ea avea părul blond și drept, pe care îl purta împletit într-o coadă lăsată pe spate, eu aveam părul complet alb, sau cel puțin ce mai rămăsese din el. Eu purtam un halat de spital de o sterilă simplitate; ea, o uniformă de școală albastru-deschis și o beretă de fetru. S-a cocoțat pe patul meu, cu picioarele atârându-i peste margine, și m-a privit cercetător în ochi. A verificat monitorul cardiac conectat la pieptul meu, a observat unde deconectasem alarma, mi-a pipăit pulsul și a spus:

— Cât pe ce să nu te mai prind, doctore August.

A spus asta în germană, cu un accent berlinez elevat, dar mi-ar fi putut vorbi în orice limbă din lume și tot ar fi părut o persoană respectabilă. S-a scărpinat pe pulpa piciorului stâng, unde ciorapii trei sferturi începuseră să îi provoace mâncărimi din cauza ploii de afară. În timp ce se scărpină, a spus:

— Trebuie să trimit un mesaj înapoi în timp. Dacă se poate spune că timpul este important în cazul de față. Cum, în mod convenabil, tu ești pe moarte, te rog să-l transmiți Cluburilor din vremea ta, așa cum mi-a fost transmis și mie.

Am încercat să vorbesc, dar cuvintele mi s-au îngrămădit de-a valma pe limbă și n-am spus nimic.

— Lumea se sfârșește, a spus ea. Mesajul a ajuns de la copil la adult, de la copil la adult, transmis din generație în generație, de la o mie de ani din viitor. Lumea se sfârșește și noi nu o putem împiedica. Așa că acum depinde de tine.

Mi-am dat seama că singurele cuvinte pe care le puteam articula într-o formă coerentă erau în limba thailandeză și singura întrebare pe care voiam s-o pun era „de ce?”

Nu în sensul „de ce se sfârșește lumea?”, am încercat să spun.

Ci „de ce ar conta?”

A zâmbit și a înțeles ce voiam să spun fără să mai fie nevoie să întreb. S-a aplecat mai aproape și mi-a șoptit la ureche:

— Lumea se sfârșește, așa cum trebuia să se întâmple dintotdeauna. Dar sfârșitul lumii vine mai repede.

Acela a fost începutul sfârșitului.

Capitolul 2

Să începem cu începutul.

Clubul, cataclismul, cea de-a unsprezecea mea viață și morțile care au urmat – cu niciuna nefiind împăcat – toate sunt lipsite de sens, ca o scânteie de violență care izbucnește și păleşte, ca o răzbunare fără motiv, până când înțelegi de unde a început totul.

Numele meu este Harry August.

Tatăl meu este Rory Edmond Hulne, mama, Elizabeth Leadmill, deși n-aveam să știu nimic din toate acestea până târziu, în cea de-a treia mea viață.

Nu știu dacă să spun sau nu că tata a violat-o pe mama. Legea ar avea oarece dificultăți să evalueze cazul; probabil că juriul ar putea fi cu ușurință influențat într-un sens sau altul de un avocat isteț. Mi s-a spus că mama n-a țipat, nu s-a zbatut, nici măcar n-a spus „nu” când, în noaptea în care am fost conceput, tata a venit la ea în bucătărie, și în douăzeci și cinci de minute de pasiune dezonorantă – de vreme ce mânia, gelozia și furia sunt și ele pasiuni în felul lor – s-a răzbunat pe soția lui necredincioasă, cu ajutorul fetei de la bucătărie. Din punctul ăsta de vedere, mama nu a fost obligată, dar, pe de altă parte, fiind o fată de vreo douăzeci de ani care trăia și muncea în casa tatei, al cărei viitor depindea de banii și bunăvoința familiei lui, aș spune că n-a avut de ales. A fost constrânsă de situația în care se afla ca de un cuțit ținut la gât.

Până la vremea când sarcina mamei a început să devină vizibilă, tata se întorsese pe front în Franța, unde urma să lupte în Primul Război Mondial ca maior în Regimentul de Gardă scoțian, fără să se remarce prin nimic. Într-un conflict în care regimente întregi puteau fi distruse complet într-o singură zi, să nu te faci remarcat era o realizare demnă de invidiat. A rămas, așadar, în sarcina bunicii din partea lui tata, Constance Hulne, să o dea afară pe mama din casă, fără nicio scrisoare de recomandare, în toamna anului 1918. Bărbatul care avea să-mi devină tată adoptiv – și totuși, pentru mine un părinte mai adevărat decât orice altă rudă biologică – a luat-o pe mama în cotiga lui trasă de ponei și a dus-o până la piața din apropiere. A lăsat-o acolo, i-a dat câțiva șilingi și a sfătuit-o să ceară ajutorul altor doamne nevoiașе din comitat. Un văr, Alistair, care avea în comun cu mama o optime din materialul genetic, dar al cărui surplus de bunăstare era mai mult decât suficient pentru a acoperi deficitul de legături de familie, i-a dat mamei de lucru în fabrica lui de hârtie din Edinburgh. Totuși, pe măsură ce ea se rotunjea și era tot mai puțin în stare să-și îndeplinească sarcinile, a fost concediată discret de un funcționar mai tânăr, aflat la vreo trei trepte distanță de factorii de decizie. În disperare de cauză, mama i-a scris tatălui meu biologic, dar scrisoarea a fost interceptată de bunica mea cea vicleană, care a distrus-o înainte ca el să poată citi pledoaria mamei. Așa că, în Ajunul Anului Nou din 1918, mama și-a cheltuit ultimii bănuți ca să-și cumpere un bilet pentru trenul personal din gara Waverley, Edinburgh, până la Newcastle. La vreo șaisprezece kilometri nord de Berwick-upon-Tweed, a intrat în travaliu.

Un sindicalist pe nume Douglas Crannich și soția lui, Prudence, au fost singurii martori la nașterea mea, în toaleta pentru femei a gării. Mi s-a spus că șeful gării a stat în fața ușii, pentru a împiedica să intre vreo femeie inocentă, stând cu mâinile încleștate la spate și cu șapca, încununată

de zăpadă, trasă peste ochi într-un fel despre care mi-am închipuit întotdeauna că era destul de dubios și răuvoitor. La infirmerie nu era niciun doctor la ora aceea târzie și în zi de sărbătoare, iar medicul a ajuns abia după trei ore. A venit prea târziu. Când a sosit el, sângele se cristaliza deja pe podea, iar pe mine mă ținea în brațe Prudence Crannich. Mama murise. N-am la dispoziție decât relatarea lui Douglas despre împrejurările decesului, dar cred că a pierdut prea mult sânge. A fost îngropată într-un mormânt însemnat: „Lisa, d. 1 ianuarie 1919 – Îngerii să o călăuzească în lumină.“ Când antreprenorul de pompe funebre a întreat-o ce trebuie să scrie pe piatră, doamna Crannich și-a dat seama că nu știa numele de familie al mamei.

A urmat o oarece dezbatere despre ce era de făcut cu mine, un copil devenit brusc orfan. Cred că doamna Crannich a fost extrem de tentată să mă păstreze ea, dar aspectele financiare și practice au pledat împotriva unei astfel de decizii, ca și interpretarea fermă și literală a lui Douglas Crannich asupra legii și înțelegerea mai degrabă personală a conveniențelor. Copilul avea un tată, a protestat el, iar tatăl are un drept asupra copilului. Acest aspect ar fi rămas întrucâtva teoretic, dacă mama n-ar fi avut la ea adresa celui care avea să devină curând tatăl meu adoptiv, Patrick August, pe care voia probabil să-l convingă să o ajute să-l întâlnească pe tatăl meu biologic, Rory Hulne.

Au fost făcute investigații pentru a afla dacă bărbatul, Patrick, ar putea fi tatăl meu, ceea ce a provocat o oarecare vâlvă în sat, pentru că Patrick era căsătorit de multă vreme cu mama mea adoptivă, Harriet August, și nu avea copii. Iar o căsnicie fără copii într-un sat de la graniță, unde conceptul de prezervativ a fost privit drept tabu până târziu, în anii '70, era un permanent subiect de discuții furioase. Chestiunea a fost așa de scandaloașă, încât a ajuns în scurt timp chiar până la conac, la Hulne Hall, unde locuiau bunica mea,

Constance, cele două mătuși ale mele, Victoria și Alexandra, vărul meu, Clement, și Lydia, soția nefericită a tatălui meu. Cred că bunica a bănuț imediat al cui copil eram și detaliile situației mele, dar a refuzat să-și asume responsabilitatea în ceea ce mă privea. Alexandra, mătușa mea mai tânără, a fost cea care a dat dovadă de o prezență de spirit și o compasiune care le lipsea celorlalte rude ale ei. Dându-și seama că bănuțelile se vor întoarce asupra familiei sale destul de repede după ce va fi dezvăluit adevărul despre identitatea mamei decedate, i-a abordat pe Patrick și Harriet August cu această ofertă: dacă ei ar adopta bebelușul și l-ar crește ca pe propriul lor copil, cu actele semnate oficial și atestate chiar de familia Hulne (pentru a înăbuși orice zvon legat de o aventură nelegitimă, având în vedere că nimeni nu avea mai multă autoritate ca locatarii de la Hulne Hall), atunci ea va avea grijă personal ca ei să primească lunar o sumă de bani pentru osteneala lor și pentru întreținerea copilului, iar când va crește se va asigura că va avea perspective adecvate în viață – nu excesiv de bune, atenție, dar nici situația jalnică a unui bastard.

Patrick și Harriet s-au sfătuit pentru scurt timp, apoi au acceptat. Am fost crescut ca fiu al lor, ca Harry August, și abia în cea de-a doua mea viață am început să înțeleg de unde veneam și ce anume eram.